

Euthanasiekliniek

Euthanasiekliniek (2)

Professor Wim Distelmans stelt voor om - geïnspireerd door een Nederlands idee - euthanasiecentra op te richten, hetzij als zelfstandige entiteiten, hetzij als onderdeel van bestaande instellingen. Het klinkt als een cliché maar naar mijn mening is dit geen of/of-verhaal, maar een en/en-kwestie: het ene is even noodzakelijk als het andere.

Persoonlijke ervaringen nopen mij ertoe mijn voorkeur uit te spreken voor het voorstel van professor Distelmans. Bij gewone instellingen - rusthuizen, palliatieve centra en ziekenhuizen - blijft toch de twijfel. In gespecialiseerde centra heb je de rustgevende zekerheid dat er bevoegde mensen aanwezig zijn die jouw stervenswens ernstig nemen.

Dit betekent niet dat men de schijnheilige en arrogante houding van de Caritasziekenhuizen blauwblauw moet laten. Deze instellingen worden gesubsidieerd, ze werken met het belastinggeld van iedereen, dus hebben wij burgers het recht om ze te dwingen een democratisch aanvaarde wet na te leven. De pleitbezorgers van de katholieke moraal zullen argumenteren dat er keuzevrijheid moet blijven. Maar als je ziet dat in Vlaanderen meer dan 70 procent van de gezondheidszorg in handen is van de katholieke zuil, dan kan je nauwelijks van keuzevrijheid spreken. Bovendien is het niet zo dat aan patiënten bij het binnenkomen gevraagd wordt wat hun overtuiging is en of ze akkoord gaan met de ethische opstelling van de kliniek, het rusthuis of de behandelende dokter(s). Het is pas binnen de muren dat je met deze ethiek geconfronteerd kan worden. Daarenboven gebeurt de opname vaak in zo'n haast dat men bij voorbaat deze overweging niet maakt; vaak wordt men door spoeddiensten afgeleverd bij de dichtstbijzijnde instelling zonder acht te slaan op de voorkeur van de patiënt.

Om al deze redenen verkies ik gespecialiseerde centra: indien men daar niet direct heen wordt gestuurd, kan men tenminste een overplaatsing aanvragen. Wat impliceert dat er scherper wordt toegezien op de doorverwijsplicht van alle instellingen en dokters die zelf ethische bezwaren hebben tegen het inwilligen van een stervenswens.

Prof. Distelmans doet zijn voorstel vanuit een jarenlange ervaring en met grondige kennis van zaken. Ik zou zijn bezorgdheid dus niet te licht opnemen: een standpunt schrijven in een krant gebeurt meestal onder tijdsdruk en niet na ampele overweging.

Laten we daarom nog meer werk maken van de naleving van de huidige euthanasiewetgeving en streven naar verfijning, en tegelijk de oprichting van gespecialiseerde centra mogelijk maken. Pas dan is er echte keuzevrijheid; dat zou de gemoedsrust van de patiënt ten goede komen en zijn lijden verminderen.

Staf De Wilde, De Haan